

καὶ δὲ καὶ εὐζύμβολος ὃν τυγχάνει, καὶ Φιλόνικος
 πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὐ ποιῶν τὰς εὐεργετῶντας
 ἑαυτῶν, ὥστε λυσιτελεῖν τοῖς χρωμένοις. ¶ Πῶς 6
 ἔν ἄν ταῦτα δοκιμάσαιμεν, ὃ Σώκρατες, πρὸ τῆ
 χρῆσθαι; ¶ Τὰς μὲν ἀνδριαντοποιίᾳς, ἔφη, δοκιμά-
 ζομεν ἔ τοῖς λόγοις αὐτῶν τεκμαιρόμενοι, ἀλλ' ὃν ἄν
 ὁρῶμεν τὰς πρόσθεν ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον,
 τῷ πῶ πιστεύομεν καὶ τὰς λοιπὰς εὐ ποιήσῃ. ¶ Καὶ 7
 ἀνδρῶν δὲ λέγεις, ἔφη, ὅς ἄν τὰς φίλους τὰς πρόσθεν
 εὐ ποιῶν φαίνηται, δῆλον εἶναι καὶ τὰς ὑστέρους εὐερ-
 γητήσονται; ¶ Καὶ γὰρ ἵπποις, ἔφη, ὃν ἄν τοῖς πρό-
 σθεν ὁρῶ καλῶς χρωμένον, τῷ καὶ ἄλλοις οἴμαι
 καλῶς χρῆσθαι. ¶ Εἶεν, ἔφη, ὅς δ' ἄν ἡμῖν ἀξίος 8
 Φιλίας δοκῆ εἶναι, πῶς χρὴ φίλον τῷ ποιεῖσθαι;
 ¶ Πρῶτον μὲν, ἔφη, τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐπισκεπτέον,
 εἰ συμβελεύουσιν αὐτὸν φίλον ποιεῖσθαι. ¶ Τί ἔν;
 Η 4 ἔφη,

χῆν κρατήσῃ. vbi hanc notionem
 docte et copiose declaravit Cl. Val-
 kenarius. Εὐόργω orronitur δυσ-
 πρόσδοτος καὶ τῆ ὀργῆ χαλεπῆ (*diffi-*
ficillimis moribus) χρωμένος ἐς πάν-
 τας. qualem Paulaniam describit
 Thucyd. I, 130. vbi vide Duke-
 rum. *Rubnk.* — Ruhnkenii emen-
 datio perfacilis placet, quam com-
 probat ipsum εὐνης, quod illius
 glossema puto. Conuenit autem
 egregie verbis superioribus illis τὸν
 μὴ δόντα μισεῖ. Suidas: Εὐομι-
 λάτως· εὐόργητος, πρῶτος. Εὐ-
 οργήτως ἀντὶ τῆ εὐτρόπως. Ὀργῆ
 ὁ τρόπος, παρὰ Θουκυδίδη. Cf.
 Viger. de Idiot. III, 8, 14. In Vati-
 c. I est εὐοικος.

Φιλόνικος] Sic emendarunt
 Geinerus in Chrest. et Ernestus
 pro Φιλόνεικος. Vid. II, 3, 17

τοῖς χρωμένοις] Edd. vett. τὰς
 χρωμένους, vitiose. In antiquis
 libris οἰς et οὐς ob admodum simi-
 lem scribendi rationem saepe sunt
 confusa.

§. 6. πῶς ἔν ἄν] Deest ἄν in
 edd. vett. et Paril.

§. 7. καὶ γὰρ] Repere ex an-
 tec. interrogatione verbum λέγω,
 cuius rationem reddit γὰρ.

χρῆσθαι] Littera scribi malim
 interlerta, καλῶς χρῆσεσθαι. Val-
 ken.

§. 8. εἶεν] Vid. ad Cyrop. IV,
 3, 8.

Φίλου τῷ ποιεῖσθαι] Hic to-
 tus locus de modo conciliando-
 rum amicorum est vnus e pulcher-
 rimis, et mellis Attici leporeisque
 Socratici plenissimus, diligenter-
 que adeo cognoscendus. Sed haec
 suauitas maxime oritur primo e
 metaphoris, quibus κτήσιν φίλων,
 h. e. modum et rationem amici con-
 ciliandi exprimit, τηρᾶν, ἐπάδειν,
 ἐπαδῆ, φίλτρον etc. deinde ex il-
 lis facetis ironiis Socraticis, qui-
 bus etiam nostri homines in ver-
 naculo sermone vtuntur: κατη-
 γορεῖν, διαβάλλειν, κατειπεῖν, pro
 laudare §. 34. Ern.

ἐπισκεπτέον] Dii in consilium
 adhibendi, oracula consulenda
 sunt, aut quocumque modo volun-
 tas Deorum exploranda. Ern.